Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerîflerinde: **“Allah’ın en çok sevdiği kulu, O’nun nimetlerinin kullarına ulaşmasına vasıta olan kimsedir.”** buyurmuştur. Bu müjdeyi duyan müminler, Allah Teâlâ’nın en çok sevdiği kullarından olmak için, onlara imkânlarını ulaştırma ve ihtiyaçlarını karşılama yolunda yekdiğeriyle yarışırlar. Hayır işimiz ve hizmet düşümüz diyerek yola çıkar ve hayır işlerinde koşarlar.

Hz. Ali (r.a.): “Kim bir kalbe sevinç verirse, Allah Teâlâ o sevinçten bir lütuf yaratır ki, o kişiye bir musibet geldiğinde bu lütuf, o musibete doğru su gibi akarak onu kişiden uzaklaştırır.” demiştir. Tabii Hz. Ali (r.a.) böyle bir bilgiyi kendinin düşüncesi olarak ifade edemez. Onu mutlaka Hz. Peygamber (s.a.v.)’den öğrenerek aktarmıştır. Zira, Hz. Peygamber (s.a.v.)’in ilim şehri, Hz. Ali (r.a.)’nin de o şehrin kapısı olduğunu Hz. Peygamber (s.a.v.)’in kendisi beyan buyurmuştur.

Bu sözüyle, muhtaçları memnun ederek gönüllerine girmenin önemini ifade eden Hz. Ali (r.a.) değişik zamanlardaki uygulamalarıyla da evinin ve ailesinin ihtiyacını gidermekten önce fakirlerin ihtiyacını karşılama cihetine gitmiştir. Bu cümleden olarak, bir gün bir ihtiyacı için kendisine gelen birinin isteğini yerine getirmek üzere oğluna:

“Annene git, kendisine verdiğim altı dirhemden birini versin. Getir, şu adama ver.” dedi.

Çocuk gider gitmez geri döndü ve dedi ki: “Annem, ‘o altı dirhemi un almak için sakladım’ diyor.”

Hazret-i Ali (r.a.): “Tahkîki iman sahibi kişi elindeki paraya değil, Allah’a güvenir oğlum. Git annene söyle, altı dirhemin tamamını versin.” dedi.

Hazret-i Fâtıma (r.anha) altı dirhemi gönderince de hepsini fakir adama verdi.

Hazret-i Ali (r.a.) henüz içeri girmemişti ki, devesinin yularından tutup yanından geçen bir adamın, “Satıyorum, var mı isteyen?” diye seslendiğini duydu

Hazret-i Ali (r.a.)“Kaça satıyorsun?” dedi.

Adam: “Yüz kırk dirheme” dedi.

Hazret-i Ali (r.a.): “Parasını sonra almak üzere kapıya bağla!” dedi.

Adam devesini kapıya bağlayıp gitti. Az sonra bir adam yoldan geçerken deveye tâlip oldu. “Bu deve kimindir?” diye sordu.

Hazret-i Ali (r.a.): “Benimdir.” dedi.

Adam: “Satmıyor musun?” dedi.

Hazret-i Ali (r.a.): “Satıyorum.” dedi.

Adam: “Kaça satıyorsun?” dedi.

Hazret-i Ali (r.a.): “İki yüz dirheme.” dedi.

Adam “Kabul!” diyerek, iki yüz dirhemi çıkarıp, Hazret-i Ali (r.a.)’nin eline saydı ve deveyi alıp götürdü.

Hazret-i Ali (r.a.) bu paradan alacaklısının yüz kırk dirhemini ödedikten sonra, elinde altmış dirhem kaldı. Altmış dirhemi muhterem eşi Hazret-i Fâtıma (r.anha)’ya götürüp takdim etti. Hazret-i Fâtıma (r.anha): “Bu nedir?” diye sorunca Hazret-i Ali (r.a.): “Bu, Cenâb-ı Allah’ın, **“Kim bir iyilik yaparsa, ona iyiliğinin on katı karşılık vardır.”** (En’am, 160) müjdesinin gerçek olmuş hâlidir.” dedi.

Bunlar ve benzeri uyarılarla uygulamaları duyan Müslümanlar, îcâbının îfâsı cihetine giderek her zaman hayır söylemenin, hayır işlemenin, hayra öncülük etmenin ve hayır işlerinde yarışmanın gayreti içinde olmalıdırlar. Hayır işleriyle öyle iç içe olmalıdırlar ki, alanlarında önde gelen, işlerinde örnek olan, düşünceleri değer gören, sözleri dinlenen ve yaptıkları yâd edilen insan hâline gelmelidirler.

Fiilleri fikirleri ile örtüşen, davranışları dediklerini doğrulayan ve herkese hayır dileyen iyilik timsali doğru, dürüst kimseler olmalıdırlar. Allah’ın kendilerine ihsân ettiği imkânları, onlardan yoksun olanlardan esirgememelidirler.

Kutsal kitabımız Kur’ân-ı Kerîm’in Kasas Suresi’nin 77. ayetinde geçen: **“… Allah sana ihsân ettiği gibi, sen de (insanlara) iyilik et…”** mealindeki ilahî uyarıya kulak asmalıdırlar. Kalplerinde kimseye karşı kin ve kötü düşünceye yer vermemelidirler.

Kur’ân-ı Kerîm’in Haşr Suresi’nin 10. ayetinde övülen insanlar gibi: **“… Rabbimiz! Bizi ve bizden önce gelip geçmiş imanlı kardeşlerimizi bağışla; kalplerimizde, iman edenlere karşı hiçbir kin bırakma…”** diye dua etmelidirler. Bencil davranıp “hep bana” dememeli, kendileri için istedikleri iyilik ve güzellikleri başkaları için de istemeli, dünya ve ahiret saadeti dileğinde bulundukları dualarına onları da katmalıdırlar.

Bakara Suresi’nin son ayetindeki: **“… Rabbimiz! Unutursak veya hataya düşersek bizi sorumlu tutma. Ey Rabbimiz! Bizden öncekilere yüklediğin gibi bize de ağır bir yük yükleme. Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği işler de yükleme! Bizi affet! Bizi bağışla! Bize acı! Sen bizim Mevlâmızsın. Kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!”** mealindeki dua ile, her namazın sonunda selamdan önce okuduğumuz: **“Ey Rabbimiz! Bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver. Bizi cehennem azabından koru.”** anlamındaki **“Rabbenâ âtinâ fi-d dünya haseneten ve fi’l âhireti haseneten ve kınâ azâbe’n nâr.”** duasında dile getirildiği gibi, kendileriyle birlikte başkalarını da dualarına katıp onlar için de iyi dileklerde bulunmalıdırlar.

Mevlâ-i Müte’âl Hazretlerinden bizleri hayırda yarışan ve Allah rızâsı için çalışan bilinçli ve basîretli kullardan kılmasını diliyorum.

Herkesin yöneldiği bir yön vardır.
Siz hayır işlerinde yarışın...”
(Bakara, 148)

YARDIMDA YARIŞANLAR YARADAN’A YAKLAŞANLAR

Hazırlayıp Hakkın rızası için halkın hizmetine sunan
Dr. İbrahim Ateş

3 Ocak 2018

YARDIMDA YARIŞANLAR YARADAN'A YAKLAŞANLARDIR

İyilik ve takvada yardımlaşmak (Maide, 2), hayır işlerinde yarışmak (Bakara, 148), insanı Allah'a yaklaştıracak davranışların önde gelenlerindendir. Allah Teâlâ bu yarışta önde gidenlerden olmayı kullarına özendirmiş ve öncü olanları kendisine yaklaştırmakla taltif edeceğini beyan buyurmuştur.

Ümmetinin bu yarışta yer almalarını tavsiye ve telkin eden sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de farklı zamanlarda ve değişik hizmetlerde öne geçen Ebubekir, Ömer ve Osman (r.anhüm) gibi, varlığının tamamını veya büyük bir kısmını İslam ordusunun donatımı ile Müslümanların ihtiyaçlarının karşılanmasına sarf eden sahâbeleri takdir ve taltif etmiştir.

Kutsal kitabımız Kur'ân-ı Kerîm'in Vâkı'a Suresi'nin 10-11-12. ayetlerinde: **"(Hayırda) Önde olanlar, (ecirde de) öndedirler. İşte bunlar, na'îm cennetlerinde (Allah'a) en yakın olanlardır."** buyurulmaktadır.

Bu sure-i celîlenin mealleri arz edilen üç ayet-i kerîmesiyle, onlardan önceki ayetlerin birlikte incelendiğinde de anlaşılacağı üzere ahirette insanlar üç sınıfa ayrılacaklardır. Bunların ikisi cennete, biri cehenneme girecektir. Cennete girecek olanlar, amel defterleri sağından verilecek olan bahtiyar müminlerdir. Kitapları sollarından verilecek ve cehenneme girecek olanlar da, inkârcı ve günahkâr kimselerdir. Cennete girecek öteki gurup da, öncülerdir. Bunlar, inanç ve amelleriyle, hayır yarışında önde olanlardır. Allah'a en yakın ve ruhî tekâmülde en ileri seviyeye ulaşan kimselerdir.

Müminûn Suresi'nin: **"Ve Rablerine dönecekleri için yapmakta oldukları işleri kalpleri çarparak yaparlar."** mealindeki 60. ayetinde örnek ve önemli özellikleri belirtilen kişilerin kimler olduğunu açıklayan 61. ayette: **"İşte onlar, iyiliklere koşuşurlar ve iyilik için yarışırlar."** buyurulmaktadır.

Ben, yıllar önce bu ayet-i kerîmelerden esinlenerek yazdığım bir dörtlükte:

"İyilikte ilk ol, irfanda inci.
İlimde ileri, inançta dinci.
Kinci ve ikinci değil, birinci.
Sev, sevil, çevrenle paylaş sevinci." demiştim.

Mealleri arz edilen bu iki ayet-i kerîmenin dikkatle okunup, dirâyetle incelendiğinde de anlaşılacağı üzere, Allah'a dönecekleri günün bilinciyle davranışlarını dizayn etmenin gayreti içinde olup, yaptıkları işleri kalpleri çarparak yapan muttakî müminlerin, iyiliklere koşuşan ve iyilik için yarışan kişiler olduğuna dikkat çekilmektedir.

Dolayısıyla bu yarışa katılacak kimselerin, Allah'a dönecekleri günü devamlı göz önünde bulundurup, davranışlarını kalpleri çarparak yapmak ve hayır işlerinde koşarcasına hızlı hareket etmek suretiyle, yekdiğeriyle yarışmaları gerektiğine işaret edilerek, kaçanlarla koşanların aynı olmayacağı vurgulanmaktadır. Birkaç defa hayır işlemekle yetinmeyip, hayat boyu bu işlerde koşturmaları özendirilmektedir. Bunun içindir ki, **"Müslüman, sonu cennet oluncaya kadar hayır işlemeye doymaz."** denilmiştir.

Müslüman, yaptığı iyilikleri gözünde büyütmemeli, yaptığını unutmalı, bir hayır işini bitirince diğerine başlamalıdır. Bir iyiliği gözünde büyütmek kadar değer kaybettirici ve bir kötülüğü küçümseyecek kadar da kötülük arttırıcı bir şey olmadığını bilmeli, işlediği pire kadar iyiliği deve gibi göstermekten kaçınmalıdır. Büyük İslam bilginlerinden İbn-i Sina, iyilikle ilgili bir sözünde şöyle demiştir: **"İyiliğin şartı beştir. Tez olmalı, gizli olmalı, gözde büyütülmemeli, sürekli olmalı ve yerini bulmalı."**

Yardım medeniyetinin temelini teşkil eden önemli esaslardan biri, yardım edenin yaptığı yardımı unutması, yardım alanın da kendisine yardım elini uzatan insanı unutmamasıdır.

Bir diğer esas da, yardım eden kimsenin, kendisinde yardım etme duygusunu geliştirdiği ve yardım ettiği insanı da yakınında bulundurduğu için Allah'a şükretmesidir. Öte yandan yardım alanın da, yardım edeni kendisine yönlendirdiği için Allah'a şükür, yardımı kendisine ulaştıran insana da teşekkür etmesi ve gelecekte kendisinin de benzeri bir yardımı kendisi gibi bir muhtaca yapmayı düşünmesidir.

Ben, bu düşünceyi, Altınoluk'taki yazlık evimde Temmuz ayında tatilimi geçirdiğim günlerin birinde nefes darlığından dolayı uyuyamayıp, gece saat 02.15'te yatakta oturup yazdım. Üşenmedim, kalkıp defteri kalemi alarak kalbimde doğan bu düşünceyi unutmamak için kaydettim. Böyle bir düşünceyi, öyle bir zaman diliminde kalkıp yazmama vesîle olan nefes darlığından dolayı Rabbime şükretmiş olmam için, bu hâli burada sizlerle paylaşarak, şükrü îfâ etmiş olacağıma inanıyorum.

Yardımda yarış sadece bireyler arasında değil, kurumlar, kuruluşlar, vakıf, dernek, sendika gibi sivil toplum örgütleri, toplumlar ve ülkeler arasında da yapılmalıdır. Allah'a şükür, bizim milletimiz ve devletimiz bu hususta dünya devletleri ve milletlerine örnek olacak önemli hizmetler gerçekleştirmektedir. Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın zaman zaman yaptığı konuşmalarda dile getirdiği gibi, ülkemiz bu yıl, uluslar arası yardımda Amerika'dan sonra ikinci sırada yer almış, millî gelir durumuna göre de birinci olmuştur.

Herkes ve her kesim kazandığı ile değil, kazandırdığıyla öne geçmeye çalışmalıdır. Kaç kişinin karnını doyurduğunu, kaç kişinin elinden tuttuğunu, kaç kişiye yardım elini uzattığını, kaç kişinin bacasını tüttürdüğünü, kaç kişiyi iş sahibi ettiğini ve kaç muhtacın ihtiyacını giderdiğini düşünmeli, her geçen gün daha fazlasını yapmaya yönelmelidir. Sözde değil, özde bir yarışmacı olduğunu ispat etmelidir.

Her konuda olduğu gibi yardımda yarış konusunda da bizim kaynağımız ve dayanağımız, kutsal kitabımız Kur'ân-ı Kerîm ile sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in sünnet-i seniyyesidir.

Kur'ân-ı Kerîm'in Bakara Suresi'nin 148. ayet-i kerîmesinde: **"Herkesin yöneldiği bir yön vardır. Siz hayır işlerinde yarışın…"** buyrularak, hayır işlerinde yarışma talimatı verilmektedir.

Dolayısıyla hayır işlerinde yarışmak, kişilerin keyfine bırakılan bir iş değil, vücûb ifade eden (uyulması gereken) bir emirdir. Yarışmaya yönelen emre uymuş, yönelmeyen de uymamış olur.

Fâtır Suresi'nin 32. ayetinde ise insanların üç kısma ayrıldığı belirtilerek:

"… Onlardan (insanlardan) kimi kendisine zulmeder, kimi ortadadır, kimi de Allah'ın izniyle hayırlarda öne geçmek için yarışır. İşte büyük fazilet budur." buyurularak hayırlarda öne geçmek için yarışmanın büyük fazilet olduğu vurgulanmaktadır.

Bu fazilete eren yarışmacıların mükâfatı ile nâil olacakları mutluluk da, onu izleyen 33 ve 34. ayetlerde şöyle beyan buyurulmaktadır:

"(Onların mükâfatı), içine girecekleri Adn cennetleridir. Orada altın bilezikler ve incilerle süslenirler. Orada giyecekleri elbiseleri de ipektir."

"(Cennette şöyle) derler: Bizden tasayı gideren Allah'a hamdolsun. Doğrusu Rabbimiz çok bağışlayan, çok nimet verendir."

Tasanın giderilmesi, cehennem korkusunun, ölüm endişesinin ve dünya üzüntüsünün ortadan kaldırılmasıdır.

Yardımda yarışmanın amacı, Allah Teâlâ'nın kullarına, O'nun nimetlerini ulaştırmak ve ihtiyaçlarının giderilmesine katkıda bulunarak gönüllerine sevinç vermek olmalıdır.